

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania M. P.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Łodzi  
o wypłatę emerytury w zbiegu,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 17 maja 2023 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi  
z dnia 22 lutego 2022 r., sygn. akt III AUa 1915/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego  
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów  
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 lutego 2022 r., sygn. akt III AUa 1915/20 Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyniku apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Łodzi zmienił zaskarżony wyrok Sadu Okręgowego w Łodzi z 22 września 2020 r., sygn. akt VIII U 4127/19 i oddalił odwołanie M. P. od decyzji organu rentowego z 23 lipca 2019 r. oraz z 11 września 2019 r.

Decyzją z 23 lipca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Łodzi przyznał M. P. zaliczkę na poczet przysługującej emerytury od 1 lipca 2019 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. W treści decyzji wskazano, że do obliczenia emerytury przyjęto: kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 185.696,30 zł, kwotę zwaloryzowanego

kapitału początkowego w wysokości 194.305,68 zł, średnie dalsze trwanie życia tj. 216,40 miesięcy. Wyliczona emerytura wyniosła 1.756,02 zł  $[(185.696,30 + 194.305,68) : 216,40]$ . Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że emerytura ustalona niniejszą decyzją zostaje zawieszona, ponieważ M. P. pobiera emeryturę z Wojskowego Biura Emerytalnego, a świadczenie może być wypłacane jedno - wyższe lub wybrane przez wnioskodawcę. Organ rentowy jednocześnie zaznaczył, że w celu podjęcia wypłaty świadczenia z ZUS wnioskodawca powinien złożyć odpowiednią dyspozycję co do wyboru świadczenia korzystniejszego.

W odwołaniu od tej decyzji M. P. wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do wypłaty emerytury.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Decyzją ostateczną z 11 września 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Łodzi przyznał M. P. emeryturę od 1 lipca 2019 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. W treści decyzji wskazano, że do obliczenia emerytury przyjęto: kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 185.696,30 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 194.305,68 zł, średnie dalsze trwanie życia tj. 216,40 miesięcy. Wyliczona emerytura wyniosła 1.756,02 zł  $[(185.696,30 + 194.305,68) : 216,40]$ . Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że emerytura ustalona niniejszą decyzją zostaje zawieszona, ponieważ M. P. pobiera emeryturę z Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, a świadczenie może być wypłacana jedno - wyższe lub wybrane przez wnioskodawcę. Zakład Ubezpieczeń Społecznych jednocześnie zaznaczył, że w celu podjęcia wypłaty świadczenia z ZUS wnioskodawca winien złożyć odpowiednią dyspozycję co do wyboru świadczenia korzystniejszego.

W odwołaniu od tej decyzji M. P. wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do wypłaty emerytury, niezależnie od świadczenia otrzymywanego z Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z 22 września 2020 r., sygn. akt VIII U 4127/19 Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił powyższe decyzje w ten sposób, że przyznał M. P. prawo do wypłaty zawieszanej emerytury począwszy od 1 lipca 2019 r.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł organ rentowy, zarzucając mu naruszenie art. 95 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz.53) oraz art. 7 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 723).

Sąd Apelacyjny uznał apelację za zasadną i zmienił zaskarżony wyrok.

Sąd drugiej instancji wskazał, że Sąd pierwszej instancji dokonał nieprawidłowej wykładni art. 95 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2021 r., poz. 291) w związku z art. 7 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 723) przez uznanie, iż odwołujący się ma prawo do wypłaty dwóch świadczeń emerytalnych jednocześnie. W wyniku powyższego Sąd Okręgowy nieprawidłowo uznał, że M. P. spełnił opisany w powołanym art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS warunek skutkujący odstępstwem od zasady, iż w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego.

Sąd Apelacyjny zaznaczył, że wobec występującej w orzecznictwie rozbieżności dotyczącej wykładni art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS uchwałą składu 7 sędziów Sądu Najwyższego - Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 15 grudnia 2021 r. ogłoszoną w sprawie o sygn. akt III UZP 7/21 Sąd Najwyższy stwierdził, iż ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do

emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 291 ze zm. w związku z art. 7 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 586 ze zm.). W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że budzący wątpliwości interpretacyjne zwrot „z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa (...) została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo 18e ustawy (zaopatrzeniowej)...” użyty w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej, wykładany z uwzględnieniem reguł gramatycznych, systemowych i funkcjonalnych powinien być rozumiany jako odnoszący się tylko do żołnierzy, których emerytury są obliczane na podstawie tych przepisów, a zatem do żołnierzy powołanych do zawodowej służby wojskowej, odpowiednio po 1 stycznia 1999 r. oraz po 31 grudnia 2012 r. Tym samym Sąd Najwyższy przyjął, że ubezpieczony, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed 2 stycznia 1999 r. nie ma możliwości kumulacyjnego pobierania obu świadczeń, nawet jeżeli pobierana przez niego emerytura wojskowa została obliczona wyłącznie przy uwzględnieniu okresów wysługi wynikających z zawodowej służby wojskowej.

Odnosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy Sąd odwoławczy zwrócił uwagę, że jakkolwiek powołana wyżej uchwała Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r. została wydana w sprawie dotyczącej ubezpieczonego będącego emerytem wojskowym - a nie, jak ubezpieczony - emerytem policyjnym, to jednak - zdaniem Sądu Apelacyjnego - nie ulega wątpliwości, że dokonana w powyższej uchwale wykładnia art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej ma zastosowanie również do emerytów pobierających świadczenie przyznane na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Tym samym należało przyjąć brak prawa do pobierania dwóch świadczeń (mundurowego i z systemu powszechnego) przez ubezpieczonych (zarówno byłych żołnierzy zawodowych jak i funkcjonariuszy policji

i pozostałych służb mundurowych, do których ma zastosowanie ustawa z 18 lutego 1994 r.) powołanych do służby przed 1 stycznia 1999 r.

Z uwagi na brzmienie powyższej uchwały III UZP 7/21, która rozstrzygnęła występujące w judykaturze rozbieżności w wykładni przepisów prawa będących podstawą orzekania i zapewnił tym samym jednolitości orzecznictwa, Sąd Apelacyjny ocenił, iż zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi nie odpowiada prawu i wymaga zmiany przez oddalenie odwołania.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną odwołujący się w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego) oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Jako podstawy skargi kasacyjnej strona skarżąca sformułowała zarzuty:

1. naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 325 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a polegające na nierozstrzygnięciu o wszystkich żądaniach apelacyjnych stron w sposób uniemożliwiający identyfikację żądania, w zakresie którego nie wydano rozstrzygnięcia, tj. brak wskazania które odwołanie ubezpieczonego oddalono, a w konsekwencji co do którego nie orzeczono;

2. naruszenia prawa materialnego, tj. art. 95 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 7 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin poprzez jego błędną wykładnię w ten sposób, że zawarty w art. 95 ust. 2 ww. ustawy zwrot „z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a lub art. 18e ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu

Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin” należy rozumieć jako dotyczący wyłącznie funkcjonariuszy, których emerytury obliczane są na podstawie art. 15a lub art. 18e ustawy z 18 lutego 1994 r., tj. funkcjonariuszy przyjętych do służby po raz pierwszy po 1 stycznia 1999 r. lub po 31 grudnia 2012 r., a nie dotyczący funkcjonariuszy, którzy nie mieli możliwości obliczenia emerytury policyjnej przy uwzględnieniu cywilnego stażu emerytalnego.

Strona skarżąca wskazała, że skarga kasacyjna złożona w tej sprawie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania w oparciu o przepis art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. z uwagi na oczywistą jej zasadność co do podstawy z pkt 1 powyżej oraz występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego co do postawy z pkt 2 powyżej.

W płaszczyźnie zarzutu naruszenia przepisów postępowania ocena zasadności skargi kasacyjnej nie wymaga pogłębionej analizy. Orzeczenie Sądu drugiej instancji nie rozstrzyga o całości żądania apelacyjnego, a sformułowanie sentencji i treść uzasadnienia nie pozwalają na ustalenie, którego odwołania (połączonej sprawy) wyrok dotyczy. W ocenie strony skarżącej, chociażby z uwagi na zasadę pewności obrotu prawnego, nie jest dopuszczalne domniemywanie, że wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi dotyczy obu odwołań. Podobnie za niedopuszczalne należałoby uznać sprostowanie w tym zakresie sentencji orzeczenia lub dokonywanie jego wykładni. Taki stan rzeczy rodzi dalsze konsekwencje proceduralne wskazane w uzasadnieniu tej podstawy kasacyjnej z zakresu uzupełnienia orzeczenia oraz jego prawomocności. Reasumując, z uwagi na wskazaną wadliwość proceduralną orzeczenie w oczywisty sposób narusza prawo oraz prowadzi do stanu niepewności prawnej, rzutującej na możliwość jego wykonania przez organ rentowy.

W płaszczyźnie zarzutu naruszenia prawa materialnego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące tego, czy ubezpieczonemu, urodzonemu po 31 grudnia 1948 r., który pozostawał funkcjonariuszem Państwowej Straży Pożarnej przed 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę z tego tytułu wynoszącą 80% podstawy jej wymiaru bez doliczenia okresów składkowych i nieskładkowych

przypadających po zakończeniu służby, może być wypłacana jednocześnie emerytura z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przysługująca z tytułu powyższych okresów (art. 7 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin w związku z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych). Sąd Najwyższy w uchwale z 15 grudnia 2021 r. o sygn. akt III UZP 7/21 rozstrzygał bliźniacze zagadnienie prawne na gruncie emerytur wojskowych i art. 7 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin. Wydaje się zatem, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego na gruncie emerytur policyjnych i art. 7 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin będzie miało precedensowe znaczenie dla orzekania w innych sprawach przez sądy powszechne na gruncie przytoczonych przepisów, których wykładnia nastrocza trudności, jak wskazano ww. uchwale z 15 grudnia 2021 r.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o:

1. odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
2. zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, tj. w kwocie 240 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących

poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazała istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z

dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Kwestia, której dotyczyć ma zagadnienie prawne, które zdaniem skarżącego, występuje w niniejszej sprawie została już rozstrzygnięta w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a mianowicie, w cytowanej zarówno przez Sąd Apelacyjny, jak i przez samego skarżącego, uchwale składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21. Co prawda, uchwała ta dotyczyła pobierania emerytur wojskowych łącznie z emeryturą z ustawy emerytalno-rentowej, jednak, co słusznie zauważył Sąd drugiej instancji, nie ma jakichkolwiek przeciwwskazań, aby stosować ją również w przypadku zbiegu prawa do emerytury przysługujących funkcjonariuszom innych służb mundurowych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto także, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r.,

III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono żadnej argumentacji, która mogłaby przemawiać za przyjęciem, że skarga kasacyjna kwalifikuje się do przyjęcia do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Fakt, że Sąd drugiej instancji posługuje się liczbą pojedynczą w odniesieniu do „odwołania” ubezpieczonego, zamiast „odwołań” ubezpieczonego, nie oznacza wcale, że nie rozpoznał on całości zarzutów apelacji, w sytuacji, gdy z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że argumenty apelacji są zasadne w odniesieniu do obu połączonych do rozpoznania spraw. Dodać przy tym należy, że to organ rentowy składał apelację, a zatem to w jego interesie leżało rozpoznanie wszystkich zarzutów apelacji, mimo to, organ rentowy nie zarzuca wyrokowi Sądu drugiej instancji, aby ten nie rozstrzygnął całości żądań apelacji.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oparto na § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

KK

